

Menekülés

A 21. század legelején az egyik város megszokott életét éli, körülbelül százezres lakosságával együtt. Nem hatalmas, de jól kiépített település. Néhány kisebb-nagyobb dombcska is emelkedik a városban, melyekre csak néhány lakást építettek. Máshol hatalmas emeletes házak és antik épületek magasodnak az utcák között, ahol buszok, személyautók és emberek járnak. Több kisebb-nagyobb park és sétálóutca is elhelyezkedik ebben a városban, ahol a reggeli órákban is tartózkodnak még emberek, iskola vagy munka előtt. A padokon ülnek, és éppen hamburgert eszegetnek, amit a közeli boltból vásároltak, vagy más emberekkel beszélgetnek. Az idő azonban gyorsan telik és hamarosan eljön a nyolc óra. Megkezdődik a munka, a tanítás, s minden ember az unalmas hétköznapi tevékenységet végzi.

Az egyik iskolában is éppen angolórája van az egyik osztálynak. Lent vannak a földszinten, habár az iskola kétemeletes. Két főbb épülete van, amit közepén egy keskeny folyosó köt össze. Mindenféle osztályterem és egyéb szobák helyezkednek el. A bejárat azonban egy kis folyosó, mely két irányba nyílik. Egyik irányba a kollégium épületét lehet megközelíteni, a másik az intézmény rejtett zugaiba kalandoztatja el utasát. Ezen továbbmenve rögtön a könyvtárhoz érhetünk, mely a kereszteződés egyik végéből nyílik. Balra főleg a gépészek és az elektrotechnikusok termei helyezkednek el, de két lépcsőház is helyet kapott ott, egymástól jó távol. A másik irányba legelőször is a büfét lehet elérni, mellette pedig egy széles lépcső vezet fel az első emeletre. Ezt egy fal választja el az aulától, melynek tetejét vastag tartóoszlopok tartják, fölötte ugyanis a tornaterem helyezkedik el. Az aula két oldalán néhány terem is helyet kapott, s háromban tanítás folyik. A csarnok végén üvegablakok helyezkednek el, s az ablak és a terem között egy színpad foglalt helyet. Mellette volt egy elég nagy üvegajtó, mely afféle vészkijáratnak is szolgált. Ha az előbb említett lépcsőn felmegyünk egy tágas és fényes, növényekkel teli folyosóra jutnánk. Itt a lépcsővel szemben két szoba nyílik, ahol az ügyes-bajos ügyeket lehet intézni. Ezek mellett egy kisebb korridor ágazik el, ahol az igazgató és a tanári szoba helyezkedik el. Innen még a tornaterembe is át lehet jutni. Ezzel a folyosóval szemben egy másik átjáró is vezet, amerre már inkább informatikai és egyéb termek helyezkednek el. Ha viszont hátramegyünk, akkor egy másik lépcsőt pillanthatunk meg, egy kicsit távolabb pedig a tornaterem ajtaját és még pár szobáét. E részen egy erkélyre is ki lehet jutni, ahonnan teljes képet kaphatunk az iskola udvaráról és foci pályájáról. A második emeleten szintén néhány terem foglal helyet. Ez persze csak egy rövid vázlatos leírás, de a továbbiakban bővebben megismerhetjük e létesítményt.

Szóval hát az egyik osztályban angolóra van. Lent tanulnak a földszinten, s az osztályterem mondhatjuk igen modern. Padlószőnyeg, párnás székek, szép szürkés asztalok, tévé és díszítés is ékesíti az osztályt és két tábla, melyekre már nem krétával kellett írni,

hanem filccel. Bár a harminc tanuló közül, akik összesen harmincketten vannak, senkit sem érdekelt igazán az osztály szépsége. Mindig idegesítette őket az, hogy cipőt kell váltani, de sajnos kötelező volt ez. Végülis nem mindenkit zavar ez, de a csoport felének nem tetszik. Vannak sokan a teremben, mindenféle emberkék, mindenféle alkatúak és mindenféle jelleműek. Vékonyak, kövérek, kedvesek és szemtelenek, mindenfélék. Habár már sok mindenén átestek három év alatt, mióta idejárnak. De az osztály jellege furcsa, csak három lányból és huszonkilenc fiúból áll.

A teremben három padsor húzódik, s elég szűk helyett kaptak. Az ajtófelőli oldalon öt asztal helyezkedik el és a tanári pad, a középsőben hat, az ablakfelőli oldalon öt. Nos, akkor próbáljuk összeszedni a tanulókat. Az ablak felőli oldalon elől két lány ül, baloldalon a barna hajú, kedves és barátságos Gál Judit, a másik oldalon fekete vállig érő hajú, szemüveges, szép és aranyos Lénárt Katalin. Mögöttük ül két fiú, akik mindketten osztályt ismételnék, mert a tanári kar nem könyörült rajtuk, balról a magas barna hajú Majnárt Norbert, mellette az alacsonyabb növésű Farkas Viktor, avagy Lupusz. A következő padban a közepes termetű és átlagos embernek tűnő, de erős, rövid barna hajú Vereb Zoltán ül, aki filmet akar készíteni, az eddigi ismeretek szerint valami horrorparódiának tűnik, de jó. Mellette a magasabb, de sokak ellenszenvét kiváltó Rajna Gábor, aki olykor kicsit idegesítő tud lenni. Szóval, az osztályban szinte mindenkinek barna a haja, kivéve, akinek nem. Mögöttük ül két hevesi, akik mindketten jó tanulók, az egyik Magyar József, a másik Lakatos Gergő. Utánuk a hosszú, barna hajú, bőrdzsekis Mata Roland, aki egyáltalán nem rossz ember. Mellette telepedett le Redele Péter, aki mindenre vállalkozik, csak a felét elfelejti.

A középső padsor végén Veigl Máté foglal helyet, akinek nem lenne semmi baja az iskolával, ha nem kellene tanulni. A másik oldalon Varga Gergő ül. Előttük balról a jó tanuló Király Tamás, mellette pedig Plochman Péter, aki valamivel könnyebben veszi a dolgokat, de ő sem rossz ember. A következő asztalnál Szuromi László és Németh Gergely foglal helyet, az előbbi többet kiközösítik, míg a másik sokszor két perccel a tanár után érkezik meg, de csak az első órában, pedig nem lakik messze. Előttük a jól tanuló Nagy Zsolt, aki szereti a bicikliket és a folyton ásítózó Kusnir Gábor üldögél. Előlről a második asztalnál a kicsit alacsonyabb termetű, jó tanuló Vigh Zoltán és a magasabb, szintén jól tanuló Gyuró Márk. A legelső padba a fekete hajú Scott McBayer, aki az űr világot és a békét szereti, mellette pedig egy idelátogató gyönyörű vörös hajú diáklány Rigó Viktória.

Az ajtó felőli padsorban legelől a tanári asztalnál mikor ki ült. Vele szembe az első asztalnál a szintén osztályt ismétlő fekete hajú, bajszos Bajzát Zoltán, jobb oldalt pedig az ukrajnai barátságos Kocsis Sándor. Mögöttük baloldalon a beszédes fekete hajú Hajnal Péter üldögél, jobbról pedig a szintén bicikliket kedvelő Bajzáth Péter. Utánuk a számítékhöz sokat értő Balajti István és a sokszor csendben ülő Keller Attila. Az utolsó előtti padban a favicces Jakab Sándor, aki jópofa, mellette pedig Árvai István ül, aki szereti a focit. És végül, de nem utolsó sorban, habár az utolsó sorban ülnek mindketten Döme Zoltán, a fekete hajú, kicsit furcsa emberke, de senki nem utálja. Mellette az osztály legmagasabb embere ül, Boda Henrik.

Innen már minden a múlté. Az első tanóra rendben lezajlott voltak, akik feleltek elég jó jeggyel, valaki négyest, más ötöst kapott. Mivel az első órában a földszinti teremben, a kettesben csak az egyik csoport tartózkodott, a szünetben megjött a másik fele is, mivel irodalomóra következett elég nagy bajjal, a dolgozatírással. Valami fogalmazásszerűt kellett volna írni, viszont senki nem akart, mert úgy tűnt nehéz lesz. Ám a szünetben mindenkinek még azt csinált, amit akart. Beszélgettek, viccelődtek, ettek, ittak.

- Kíváncsi vagyok rá, vajon miről kell írni? – kérdezte az egyik.

- Én nem nagyon. – felelte Márk.

- Hamarosan úgymint kiderül minden. Vörösmartyról és társairól igaz nincs kedvem írni. – szólt Scott.

- Majd súgjál már, nem biztos, hogy tudni fogom. – mondta Vigh Zoli.

- Megpróbálok, de nem kockáztatok semmit. Remélem, tudni fogom, amit kérdeznek. – ezután csengőszó hallatszott. – Na, mindjárt minden kiderül.

Az osztály többi része ekkor jött csak be a folyosóról, az aulából, ahol eddig tartózkodtak, mert valójában csak odakint lehetett enni, bent tilos volt. Azaz lett volna, mert többen is bent tízóraztak. Vereb Zoli is a többiekkel együtt jött be, s Scott a szokásos, olykor már bosszantó kérdést tette fel.

- Na, megvan már a forgatókönyv?

- Dolgozom rajta, már egy ideje a pokolban vannak.

- És a részeg ember, lemaradt útközben? – kérdezte viccesen McBayer.

- Az is ott lesz valahol, most az egyik ördöggel vitatkozik, mert még azt hiszi, hogy tele van borral az üvege, pedig már kifogyott.

- Akkor csak rajta.

Nemsokára megérkezett a tanár is, addig az osztályban nagy volt a nyüzsgés, mozgás. De amikor bejött akkor is csak nehezen rendeződtek a sorok. A tanárral együtt be még pár gyerek, szokás szerint Redele és még néhányan, meg Viktória is a tanár mellett. Mindenki a helyére állt, de akinek kellett volna sohasem állt kint.

- Hetes! – szólt az osztályfőnök, aki már régóta az iskolában dolgozik.

A tanulók körbenéztek, de senki sem mozdult. Erre a tanárnő elővette a naplót, s kikérte a két hetest, akik addig sem jöttek rá, hogy ők azok.

- Nagy Zsolt és Németh Gergely. Jó reggelt uraim! Kifáradnátok ide?

Erre Zsolti kiment a tanár elé, s jelentett.

- Tanárnőnek tisztelettel jelentem az osztály létszáma negyven...

- Az kéne még! – szólt a tanárnő, s a többiek is kacarásztak.

- Akkor harminckettő, s nem hiányzik senki.

- Teljes létszámmal? Ilyen is ritkán van. Na, üljetek le. – intett, majd lapokat vett elő az asztalfiókból. – Mindent pakoljatok el!

- Ó, ne már. – panaszkodtak többen is.

- Megmondtam, hogy írunk. Pakoljatok el mindent, s osszátok ki a lapokat!

Scott és Gyuró felállt és megkezdték kiosztani a papírokat. Mikor végeztek vele, leültek, s az osztályfőnök elkezdte felírni a táblára a címeteket, amikből lehet majd, választani a fogalmazásban. Lassan mindenki lenyugodott, s tollat vettek a kezükbe.

- Kapcsoljátok már fel a villanyt! – kérte a tanárnő, s Árvai felkapcsolta azokat, mert az ablak előtt néhol nagyobb fenyők ácsorogtak, s nem engedték be a fényt.

A lapokra mindenki felírta a nevét, s elkezdődött a dolgozat. A három cím közül mindenki választott egyet. Még fel sem írták a címet, mikor hátul Roland kinyitotta az egyik ablakot. Hirtelen több embernek is megütötte a fülét valami furcsa zaj. Mintha helikopter zúgását hallották volna, de nem egyét, hanem több hangot egyszerre.

- Mi ez a hang? – kérdezte Mata.

- Jönnek a ruszlik. Számít? – viccelődött Redele.

- Nincs beszéd! Írjátok a címeiket! – szólt rájuk az osztályfőnök.

- Mi a franc az? – kérdezte hangosabban a hátul ülő Peti, s mindenki arra figyelt. Az égen egy fehér valamit láttak, mintha valami felhő lenne, csak annál sokkal fényesebb volt, s kezdett hasonlítani egy csóvára. Az osztály zúgolódni kezdett, viszont a tanárnő rájuk akart szólni, de mikor a fenyők között meglátta a csóvát ő sem szólt semmit.

- Mi a görcs ez? – kérdezte Scott is.

- Nem tudom, de baljóslóan néz ki. – felelte Vigh Zoli.

- Nem tetszik ez nekem.

- Tényleg nem valami bizalomgerjesztő. Mondhatjuk úgy is, hogy félelmetes. – mondta Viki.

A fényes csóva egyre közelebb ért, s egyre nagyobbra nőtt. Végül hirtelen becsapódott a távolabbi városrészbe, vakító fényességet keltve, s valami tompa sercegő hangot hallatott. Mindenki elfordult nem is nézte. Hamar vége lett, alig tartott öt másodpercig, s rögtön Redele hangja hallatszott, aki először nézett oda.

- Hú baker, ennek a fele sem tréfa!

- Te jóságos ég! Mi volt ez? Megtámadtak? Úristen! Hogy a fenébe? Bassza meg! Szerencsétlenek! – hallatszódtak a különböző mondatok különböző emberektől. Nem is csoda, hiszen, ahová becsapódott nem maradt semmi, csak a puszta barna anyaföld, na meg némi romhalmaz. A helikopterek hangja azonban még mindig hallatszódtott, egyre hangosabban. Hirtelen senki sem tudta, mihez kezdjen, mindenkit elfogott a félelem. Hamarosan lövéseket is hallottak, s eldönt minden.

- Tűnjünk innen a picsába!

Mindenki kiugrott a helyéről, s rohant kifelé a teremből.

- Mozgás! Kifelé! Ki innen! – kiabálta mindenki, s székeket felborogatva, asztalokon át próbáltak meg kirohanni a teremből. Minden osztályból rohantak kifelé, valahol meg nem tudták, mihez kezdjenek, csak néztek. Páran a színpad felőli ajtóhoz futottak, de az zárva volt szokás szerint. A tanulók többsége a főbejáraton akart elvonulni.

Scott is arra futott, de valami hangot hallott. Nem tudta mit, de hallotta.

- Ne arra, menj a másik irányba! Most! Ne kérdezz semmit, csak tedd, amit mondok! – hallatszott az ismeretlen hangja.

- Ne arra menjetek, hanem erre! – intett Scott, s megfogta a közelében lévő Viktória kezét, majd magával húzta.

- Mit csinálsz? – kérdezte meglepetten.

- Nem szabad arra mennünk! Erre gyertek!

Nem sokan hallgattak rá, csak páran fordultak felé, mint Redele, Mata vagy Szuromi. Ők ugyanis hátul voltak, s mindenki elállta az útjukat, mert mindenfelől emberek rohantak. A másik folyosó azonban szinte teljesen üres volt. Scott Viki kezét fogva elindult arra futva, a többiekkel együtt.

- Miért erre megyünk? – kérdezte Peti.

- Nem tudom.

- Ne menjetek ki az ablakokon, mindenfelé veszélyben vagytok! – hallatszott az idegen hangja. – Kövessétek az utasításaimat!

- Mi volt ez? – kérdezték mindannyian meglepődve és félve is egyszerre. Odakint fegyverek ropogása hallatszott, s az ablakokon kinézve látták, hogy még két ragyogó csóva halad a város felé.

- Nem tudom. Szeretném tudni kik támadtak meg?

- Mindent elmondok, csak menjetek le az alagsorba, s az ott lévő folyosón végig. – hallották ismét a hangot.

- Rendben főnök, de remélem, utána mindent elmondasz. De egyáltalán miért is hallgatunk rád? – kérdezte McBayer.

- Csak hallgasd a kinti világot! – s odakint fegyverek ropogása, emberek sikolyai, ordításai és egyre több robbanás is hallatszott. – Meggyőződtek mindenről?

- Remélem. – futottak le a lépcsőn, majd az ott lévő sötét folyosón haladtak végig.

- Nem kapcsolhatjátok fel a lámpát, egyet sem. Menjetek be a terembe!

Elérték a folyosó végén, sok alkatrész, lim-lom között lévő ajtót. Scott megrántotta az ajtót, de észrevette, hogy le van lakatolva.

- Nyisd már ki! – türelmetlenkedett Laci.

- Le van zárva. Majd én kinyitom. – lépett oda Mata egy fémrúddal a kezében, aztán egy jól irányzott ütéssel letörte a lakatot. Scott felvette a lakatot.

- Minek az? – kérdezte Redele.

- Nem hagyunk nyomokat.

Besiettek a terembe, ahová alig szűrődött be némi fény, s becsukták az ajtót. Fölöttük hangos dobogás hallatszott.

- És most?

- Bújjatok el a sarokba a ládák mögé, akkor nem fognak észrevenni, gyorsan! – felelte az idegen sürgetve őket. Erre mind az öten lassan a ládákhöz botorkáltak, majd elbújtak mögé. Próbáltak egymás mellé bújni, ahogy csak lehet, legbelül az egyetlen lány, majd Scott, Mata, Redele és Szuromi térdelt le, s lehúzták a fejüket. – Vagy csöndben leszte vagy meghaltok!

- Miért... - kezdte hangosan Laci, de Redele befogta a száját.

- Kuss legyen! – suttogta, s igaza volt, mert hamarosan hangokat hallottak. „Nézd meg arra is, én erre megyek!” – szűrődött be némi hang kintről. Nemsokára kinyílt az ajtó, majd belépett valaki, s felkapcsolta a villanyt, mindannyian lebuktak a ládák mögé. Megtett néhány lépést a katona, akinek a fején egy gázálc volt, majd szétnézett, végül kiment. A

villanyt nem kapcsolta le, s ezzel kedvezett az öt tanulónak. „Itt nincs senki, mehetünk. Ez a terület tiszta.”

- Még jó, hogy nem forgatnak fel mindent. – susmorgott Mata.

- És most mi lesz? Várunk? – érdeklődött Viki.

- Nem. Menjetez és nyissátok ki a másik sarokban lévő dobozt, meglátjátok mi lesz benne, siessetek! Nincs sok időnk, ám itt biztonságban vagytok.

- Remek. Akkor most mi lesz? – bűjt elő Scott, s óvatosan a ládához botorkált. Hallottak néhány zajt kintről, s félve merészkedtek elő. Végül a láda köré gyűltek, s kinyitották azt.

- Aszta jó mindenit! Hát ezek?

- Csak ez vannak, ezzel védhetitek meg magatokat. Nincs időnk a fegyverforgatás rejtelseibe beiktatni titeket. Válasszatok!

- Köszí szépen. – felelte Scott, s a méregzöld színű nadrágjához és szürke felsőjéhez választott egy csakugyan szürke színű kis Revolvert. – Mennyi töltény van hozzá? Ha? – kérdezte de válasz nem érkezett.

- Nesze, itt a töltényed. – dobott oda Mata egy doboz muníciót neki.

Redele egy Magnumot kapott kézhez, a lövedékeket meg berakta a kék farmerjának zsebébe. Majd zsebre tette a kezét a pisztollyal együtt, s feltette a krémszínű pulcsijának kapucniját is a fejére.

- Kemény!

- Ne éld bele magad, mert nem hiszem, hogy viccből vagyunk itt. Őlik az embereket, te meg itt poénkodszt! – szidta Scott.

- Ó tényleg, bocsí.

Szuromi és Mata is egy-egy Revolvert kapott. Roland a bőrdzsekijébe tette a töltényeket fekete nadrágjára pedig egy tör tokját erősítette fel, aztán bele tette magát a tört is. Szuromi pedig a sötétszínű nadrágzsebbe. Kékes pulóverébe is tett néhányat végső tartaléknak. Vikinek nem jutott fegyver, bár ő szíve szerint nem nyúlt volna egyetlen egy fegyverhez sem.

- És Viktória, neki nincs fegyvere? Mivel védje meg magát? – kérdezte Scott.

- Majd megvéded te, elvégre te hoztad magaddal. – hallatszott a hang.

- Nem is fognék szívesen fegyvert. – válaszolta őszintén, majd Scott megfogta a kezét.

- Gyerünk, nem maradhatunk itt tovább.

- Menjetez egészen a lépcsőig, ahol lejöttetek, majd a földszinten menjetez el a legközelebbi lépcsőhöz, ne a legnagyobbhoz, hanem a legközelebbihez! – közölte az idegen.

- Vettük főnök, gyerünk. – kibiztosították a pisztolyt és elindultak. Gyorsan sétáltak, felrohantak a lépcsőn, s jobbra fordultak, így egy egyenes folyosóra értek.

- Vannak még katonák az épületben? – kérdezte Mata.

- Még páran igen, de nem lesz szép látvány, amit kint láttok majd!

- Remélem, azért vannak túlélők! – mondta Szuromi.

- Alig-alig. Sürgős orvosi ellátásra szorulnak, de nem fogják túlélni.

- És kik támadtak meg minket? – érdeklődött Viki.

- Nem tudjuk, honnan jöttek, most egy ideig nem beszélhetek veletek.

- Köszönjük szépen. És most merre menjünk? Az emeletre, de ha valakit lelövünk, akkor mindenki idecsődül majd.

- Van más választásunk? – kérdezte Redele, s mintha jártas lenne a lövészetben elindult felfelé a lépcsőn, őt pedig Scott és Viki követte. A többiek biztosították a hátukat. Mintha valami elit kommandós-csoport lettek volna.

- Most kiélhetjük háborús vágyainkat, csak annyi változtatással, hogy ez tényleg vérre meg. – jelentette ki McBayer.

- És az osztálytársaidra nem gondolsz? – tudakolta a lány.

- Sajnálom őket, de én szoltam, nem volt elég időnk mindenre, mindannyinkat váratlanul ért ez, nem volt időnk megtervezni semmit. Most szerintem a saját túlélésünk a fontos. Én is sajnálom őket, de egyelőre nem tehetek értük semmit.

- Ez igaz. Rosszul választottak. – felelte Szuromi.

- És most végig itt is? – érdeklődött Peti, mikor egy újabb folyosóra értek. A közelben két ajtó látszott, az egyik zárva volt, s még fel lehetett volna menni a második emeletre is, amely kicsit teraszra hasonlított. Ott helyezkedtek el az informatikai termek.

- Szerintem menjünk tovább, figyeljete mindenre! – jelezte Mata, s továbbment. Őt követte Redele, majd Scott és Viki, végül Szuromi. Mikor a folyosón végigmentek ismét egy lépcsőhöz értek, amin legelőször lementek, majd a korridor jobbra kanyarodott.

- Sehol senki.

- Nyomás! – intett Mata, s az ötfős csapat mindenfelé figyelt. Előre, az ablakokra, termekbe, a felsőbb emeletre, de sehol egy lelket nem láttak. Egy elágazáshoz értek, aminek végében több ember véres holtteste is feküdt.

- Megölöm azokat a rohadékokat!

- Csak lassan a testtel! – csitította Scott.

- Állj! Vissza! Ott jön egy! – kiáltott Mata, s visszarohtak az elágazáshoz, s a legközelebbi terembe siettek. A katona futva követte őket, de elég távol volt.

- Mit csináljunk? Egyszerűen lőjük le? – kérdezte idegesen Szuromi.

- Van jobb ötleted? – kérdezte Redele.

- Van! – bölintott Mata, aki legelől állt, teljesen az ajtóban, félig térdre ereszkedett, s kivette a tokból a tört, majd úgy fogta meg, hogy gyorsan el tudja dobni.

- Mit csinálsz? – kiáltotta Szuromi.

- Mit csinálna, megment bennünket! – kiáltotta Scott, s egyre hangosabban üvöltöttek.

- Maradjatok már csendben! Megoldom, remélem, azt hiszem! – remegett egy kicsit Roland keze is, nem volt teljesen biztos a dolgában.

- Mata gyere el onnan! – hívta Viki.

- Sajnos már késő! – látta, amint a katona előugrik az ajtó mögül, s löni akart, de Mata hamarabb eldobta a tört, ami az ember mellkasába állt. Nyöszörgött valamit, de már nem volt ereje löni, térdre rogyott, megpróbálta felemelni a fegyverét, s ruháján végigfolyt a vére, majd előre dőlt és meghalt.

- Te jó ég, vajon mennyien vannak még itt, ebben az épületben? – kérdezte Szuromi.

- És mennyit kell még megölnünk ahhoz, hogy kijussunk innen? – tette fel az újabb kérdést Viki.

- Nem mindegy, menjünk! – intett Scott, majd magával húzta a lányt, aki engedelmesen követte, de amúgy is ment volna utána.

- Igaza van, gyerünk! – vette ki a tört Mata a katona testéből, s megtörölte az egyenruhájában. Felvette a fegyverét, ami egy igen hatásos harceszköz volt.

- Szép kis AK. – mutatott rá Redele. – Csak nem akarsz ezzel megölni mindenkit?

- Ha muszáj.

- Gyerünk, tűnjünk innen! – kiáltotta Szuromi, s futni kezdtek. Lerohantak a lépcsőn, de már akkor meglepődtek. Mindenfelé halottak és vér díszítette a falakat. A büfé és a könyvtár előtt is csak holttesteket találtak.

- És hova megyünk, ha mindent lerombolnak? – kérdezte aggódva Viki.

- Majd találunk valami helyet, de most hova menjünk?

- Meg kell tudnunk, hogy kik ezek, s mit akarnak. Ez az első és legfontosabb dolog, vagy foghatjuk menekülőre is. – ajánlotta Redele.

- Szerintem, ha már ennyire elbántak az emberekkel, bánjunk el mi is velük. – lépett elő a másik folyosóról Vereb Zoli egy szép AK-t szorítva a keze közé.

- Hát te hogyan élted túl a mészárlást? – lepődött meg Peti.

- Könnyen. De most irány ki innen, mert nem szeretném, ha visszajönnének azok a köcsög faszok! Előbb azonban szedjük ki a büféből némi kaját, lehet, hogy szükségünk lesz rá.

- Minek, tűnjünk innen! Tűnjünk innen! – ismételte Szuromi.

- Én hozok kaját. – rohant el Vereb, s vele ment Redele is, aki jobbnak látta, ha hoz némi élelmet, mivel már megint éhes volt. A többiek előre mentek, de a főbejáraton nem léptek ki, megvárták a másik kettőt is. Míg elértek a bejáratig csak halott testeken léptek át. Mindegyik vérbe fagyva, halálra rémült arccal feküdt a földön, néhányan nyitott szemmel, s az utolsó pillanataik azt sugallták, hogy a lehető legborzasztóbb, legszörnyűbb érzés járta át a lelküket, mígnem beléjük fűrődtek a töltények.

- Mennyi szerencsétlen. Nekünk mákunk volt, hogy megúsztuk. – közölte a hullákat nézve Scott.

- Hát tényleg nem gyönyörű látvány. Na tűnjünk innen! De óvatosan. – szólt Mata, s a felüljáró egy ép részén látta, hogy egy katona nézelődik, majd eltűnik a másik oldalon.

Kisétáltak az udvarra, most már kicsit nyugodtabban, habár nem szoktak hozzá, hogy fegyverekkel mászkálnak fényes nappal, de most senki nem tiltotta meg nekik, s az utcán egy teremtett lélek sem járt. Kisétáltak a kapun, de mikor balra néztek csak a nagy ürességet látták, s távolban a dombon néhány tank, katonai teherautók, rakétaszállítók és más egyéb járgányok álltak össze-vissza. Ám a közelben fegyverropogást halottak, ami hatalmas félelmet keltett bennük. Sikolyok és kiabálások halk zaja szűrődött át a házak között a közelből.

- Jobb, ha minél előbb eltűnünk innen, mert nem akarom, hogy én is tökéletes céltábla legyek! – felelte Redele, de a szomszédos épületből, ami szintén egy iskola máris tüzet nyitottak.

- Gyerünk, fedezékbe, vagy lőjétek le őket! – kiáltott Scott, s a közeli fa védelmébe bújtak.

Zoli megfogta és lőtt. Folyamatosan megállás nélkül, s egy gázmaszkos katona esett ki a második emelet egyik ablakából.

- Gyerünk, tűnés innen! – intett Mata.

- Futás, siessetek! – kiáltott Szuromi.

A két épület között egy forgalmas út feküdt, ahol most kocsik álltak, csak éppen némelyik égett, többen összeütköztek és mindegyikben halottak voltak. A közeli felüljárón is egy kamion lógott lefelé, s több jármű is lezuhant a magasból.

- Hová menjünk? – kérdezte Viki.

- Mindegy az, csak menjünk innen a picsába! – vezette Vereb a csapatot, s átrohantak az úton. Az iskola mellett haladtak, mikor átértek az úttesten. A falak mentén óvatosan folytatták útjukat, ám mikor kiértek a falak biztonságából megpillantották egy kisebb csoportot, amint éppen feléjük jöttek. Egy tank is volt köztük, ami előtt a hat katona vonult. A lövöldözések már csitultak, de még mindig hallatszódot. Mintha mindenki őket figyelné, olyan érzésük támadt, pedig nem láttak senkit sem, csak a közelő osztagot.

- Baker, ha ezt túléljük. Nem tudom, mit csinálok, de nagyon örülni fogok! – mondta Redele.

- Nem kellene felhívunk valakit? Van valakinél mobil? – érdeklődött Szuromi.

- Nem működik, valamivel blokkolják az adást. Már megpróbáltam. Telefonos hálózat nincs a környéken. – felelte Zoli.

- Remek. – sóhajtott McBayer. – Merre? Menjünk nekik?

- Tudsz jobbat? Egyáltalán hova megyünk? – idegeskedett Laci. – A másik irányba...
- mutatott az ellenkező irányba, amerre az iskola kollégiuma feküdt. Ám nem tudta befejezni a mondatot, mert egy fényes sugár csapódott a földre, nem is messze az iskolától, s eltüntette az ottani épületeket. A távolban lévő tankok pedig tüzet nyitottak az épületekre, s az iskolát is eltalálták, ahonnan az előbb menekültek el.

- Szóval mégiscsak erre megyünk. – közölte Mata. – Hova? A buszállomás felé? És ha megtámadták az egész országot?

- Nem hinném, hogy csak Eger kell nekik. Mit akarnak ezzel a koszos várossal? – nézett körbe Redele.

- Ne beszélj. Gyertek erre. – intett Scott, s a másik iskola kapuján berohantak, úgy, hogy nem látták meg őket a katonák. Megvárták, míg elmennek a katonák és a tank, majd kirohantak, s futottak lefelé az úton. Redele nagyon nyugtalan volt, s elkezdett egy szendvicset rágcsálni, amit az egyik zsebébe tuszolt bele.

- Ne szarozzunk itt, takarodjunk el! – szólt Mata.

- Helyes.

Kirohantak, s egyenesen lefelé szaladtak, ahogy csak tudtak, nem néztek hátra, úgy rohantak az úton, mintha veszett kutyák üldöznék őket, pedig az ellenség volt annyira veszélyes, mint néhány örült kutya.

A házak egymás mellett álltak, mint a sorházak, nem volt se udvar, se kerítés. Csak az út jobb oldalán állt néhány épület, ami rendelkezett egy kis előtérrrel és kerítéssel. Amúgy mindenhol csak a falak és mellettük a járda állt, a két sor között pedig egy keskeny

utca. Hamar elértek egy kereszteződést, ahol egy parkolót és egy-két magas fát láttak. A kórház épülete is látszódott a távolban, annak is már csak a rombolt változata. Némi építményből vér csurgott lefelé a falakon, akárhány emeletes is volt az. Halottak és járművek roncsai heverték az utcán, imitt-amott, azt is elképzelhetőnek tartották, hogy már Egerben alig élnek néhány százán. Azok a fényes sugarak, a katonák fegyverei és a páncélozott járművek játszi könnyedséggel verhetnek szét egy ekkora települést.

Ahogy futottak Mata megpillantott a kórház felőli úton feléjük közeledni pár bakát, s nem tudta mi legyen. Ha tüzet nyit, lehet, hogy mind meghalnak, ha pedig nem lő, lehet azért hálnak meg.

- Mi legyen? Észre fognak venni. – közölte nem éppen nyugodtan Viki, futás közben.

- Akkor rajta. Tűz. – szólalt meg Roli, s akinek kezében fegyver volt, az lőtt. A triumvirátus a túloldalon kifeküdt, ők sem tudták, hogy csinálták, de gyorsak voltak. Csak arra nem gondoltak, hogy a muníció véges. Úgy spuriztak végig tovább az úton, hogy már gyorsabbak voltak a hangnál is.

- Megint jönnek. Előttünk vannak! – kiáltott Szuromi.

- Gyerünk a Betűzbe! – javasolta Peti.

- Döntsetek, mi legyen! – mondta Roland, de addigra már beértek a kocsmába. Ahogy várható volt ott is holtak és romok várták őket.

- Végre, valahogy csak megnyugszom. – könnyebbült meg Redele, mikor meglátta az italokat.

- Nem kéne az ivással foglalkozni! – szólt rá McBayer.

- Itt vannak mind a négyen! – figyelmeztette őket Viki.

- Maradj mögöttem, akkor nem lesz baj. – nyugtatgatta Scott a lányt, aki eleget tett az utasításnak.

Mata a pult alá hasalt, s fegyverét a bejáratra szegezte. Ujját a ravaszra tette, s rezzenéstelenül várt. Szuromi a bejáratnál lévő egyik asztal mögé húzódott, letérdelt mögé, s az ajtótól körülbelül öt méterre volt. Vereb Zoli szintén a pult mögé térdelt, Roli mellé. Scott és Viki egy másik asztalt borított fel, lelökve róla az egyik hullát, s mögé bújtak. Mindezt alig két-három másodperc alatt tették, de Redele nem törődött semmivel csak az italokat nézte. Majd levett egy üveg sört és inni kezdte. Amikor hirtelen belépett a négy idegen, s tüzet nyitott, Peti éppen jóízűen itta a napi adag sörét, de a katonák szétlőtték a kezében az üveget, s úgy vágta magát hasra, ahogy illett, ráesve egy halott szőke nőre.

A többiek lőni kezdték a katonákat, akiknek nem maradt sok idejük, mert pillanatok alatt lövedékek szaggatták át a testüket. Ők csak néhány töltényt engedtek útjára, de az is elég volt. A négy ipse már holtan rogyott össze. Ám így is szétszaggattak néhány asztalt és széket. Mata, mint valami képzett tiszt lassan feltápászkodott a romok közül, fegyverét a bejáratra tartva és figyelt.

- Bocs szívi. – mondta Redele a lánynak, aki már nem tudott volna felelni neki. – Mi a bűdös francot kerestek ezek itt! – morgott végül.

- Szerinted kirándulni vagyunk itt, hülye gyerek? – ripakodott rá Zoli.

- Ez az, mit gondolsz te balfék! – szidta Mata is. – Nincs már senki, nyomás!

- Várjatok! – szólalt meg Scott. A többiek közelebb mentek, s látták, hogy a lány megsérült. Bal lábát egy lövedék meghorzsolta, s nem tudott ráállni. McBayer letépte egyik ujját a ruhájának, s azzal kötözte be. – Bocsáss meg, hogy nem vigyáztam rád eléggé! Sajnálom.

- Semmi baj, csak jussunk ki élve. Majd bicegek valahogy. – mondta Viktória.

- Szó sem lehet róla. Gyere csak. – kapta föl a lányt McBayer, s elindult az ajtó felé.
– Most kellene annak az izés hangnak szólania, de nem felel, miért?

- Nem kell ezt csinálni, így biztos, hogy meghalunk. – aggódott a lány, de azért örült, hogy ingyen viszik, s valami biztonságérzetet is tápláltak a lelkébe.

- Nem fogunk meghalni, bizhatsz bennem.

Elindultak az ajtó felé, de Redele még nem jött. Egy jó nagy korsóval lehúzta a napi söradagját, aztán kibiztosította a pisztolyát, majd ment a többiek után. Mata a fejét rázta, nem tetszett, ahogy Peti viselkedik.

- Még nem vagyunk a célnál, gyerünk!

Rohanni kezdtek az utcán, Scott karjaiban a lánnyal, s nem álltak meg a legközelebbi kereszteződésig. Ott azonban nagy meglepetés várta őket, habár nem éppen kellemes. A Széchényi út végén hatalmas barikád húzódott, ami azért nem is volt annyira hatalmas. Tíz katona figyelt és nézelődött, nem mintha bármitől is félniük kellett volna, mivel mindenkit megöltek már a környéken, ezt tanúsította a földön heverő halottak szörnyűséges látványa. Borzasztó volt nézni is, amint a sok ember immár nem él, hanem a saját vérükben fürödnek. Az út egy kicsit elkanyarodott, s ismét elágazott a kórház egy másik épülete felé. Arra nem látszódott senkit csak, néhány kiégett autót. Abba az irányba is látszódott amint a hullákra taposó katonák csizmáinak talpai magukkal vitték a vért, s a vértócsák-ból több véres lábnyom is látszódott az úton. A kórházon egy hatalmas lyuk tátongott, amelyet valószínűleg tank lőtt rá. Nem tudták merre menjenek. Még egy kis szűk utcácska vezetett a másik irányba, de az csak visszafelé vezetett.

A kereszteződés egyik épületének ajtaja nyitva állt, így azon gyorsan besiettek, még mielőtt valaki meglátja őket. Valójában az egy gyógyszertár volt, még hajdanán. Mikor beléptek már kezdtek nem meglepődni a látványon, ahogy a sok szerencsétlen holtan fekszik a padlón. Némelyikben még injekciós tűk is kiálltak.

- Mit csináljunk most? Minden jármű ki van égve, s amúgy sem jutnánk messzire. Sok selejt van csak itt. – közölte Redele.

- Szerintem a kórház felé kellene mennünk. – javasolta Szuromi.

- Miért? Ha találunk valami buszt, azzal mindannyian eltűnhetünk innen. De lehet, hogy azt is mind felrobbantották. – szólt McBayer, s leültette a lányt egy tiszta székre.

- Én azt javaslom, menjünk a buszállomásra, máshogy amúgy sem juthatunk ki innen. Nincs olyan jármű itt, ami páncélozott mást pedig nem használhatunk. – jelezte Vereb.

- Én akkor is a kórház felé megyek. – vitatkozott Peti, s Mata is mellé állt.

- A kórház felé még sincsenek annyian, mint amarra, menjünk arra.

- Nem juthatunk át a barikádon, az lehetetlen! Nem vagyunk mi elit katonák csak hülye kis emberkék. Mit tehetnénk ellenük? – érdeklődött Szuromi.

- Nem, mi nem megyünk. – válaszolta Zoli.

- Biztos ez? – kérdezte Viki.

- Nincs elég időnk. Mennünk kell, inkább gyertek ti is! Ne szakadjunk el! – kérte őket Roland.

- Nem. – rázta a fejét McBayer.

- Akkor sok sikert! Nyomás! – rohantak ki az ajtón mind a hárman. Eltelt fél perc, s a többiek még mindig ott álltak a gyógyszerárban.

- Biztos, hogy nem kellett volna velük mennünk? – reszketett Viki, s hangja is el-elakadt. Lába már nem vérzett annyira a kötés jónak bizonyult, mégis aggódott csakúgy, mint a másik kettő.

- Várj meg itt minket. – intett Vereb, s elindult kifelé, de Scott utána szólt.

- Hová mégy?

- Oda, ahova mennünk kell. Átjutunk a barikádon.

- Megpróbálhatjuk. Nincs sok alternatívánk. – vont vállat McBayer, de ő is félt. Nem is kicsit.

- Nem menjeteK, menjünk más fele, de ne menjeteK el! – kérlelte a lány a fiúkat, mire Scott odament hozzá, letérdelt és csak keveset mondott, viszont benne volt minden lényeges.

- Visszajövünk. – mondta, s megcsókolta a lányt. Felállt és követte Zolit. Csak addig mentek, míg a házak takarást biztosítottak nekik, utána megálltak. A másik elágazáson már nem látszódott a másik három társukat, ők már eltűntek.

- Akkor menjeteK, ha szólok. Csak löjeteK, és ha kifogyott a tár vonuljatok fedezékbe. – szólalt meg hosszú idő után ismét a hang.

- A szívbajt hozod ránk, te örült. Eddig miért nem szóltál?

- Nem volt rá lehetőség. Most menjeteK, gyorsan!

- Rendben, gyerünk. – intett Scott, s mivel Vereb is hallotta, kiugrottak a falak biztonságából.

Lőni kezdtek mindketten, mint az örültek. Vereb az AK-val sorozta a népet, mármint a katonákat, McBayer pedig két pisztollyal a kezében felváltva lőtt. Mikor kifogyott a töltény visszaugrottak a fedezékbe, még pont időben, mert olyan golyózáport zúdítottak rájuk, hogy még szítának se lettek volna jók, ha átlyuggatják őket.

- Már csak ketten vannak. – jelentette az ismeretlen hang.

- Az sok! – töltötte meg a pisztolyait Scott.

- Majd meglátjuk! – felelte határozottan a másik és megtöltötte a fegyverét. Kiugrott a fedezékből, lehasalt a földre, s tüzelni kezdett. A két katona rögtön összerogyott, s már nem mozgolódott senki. Vereb felállt és leporolta magát. – Nos?

- Hol tanultad ezt? – álmétkodott McBayer, alig jutott szóhoz.

- Ehhez értek. Amúgy neked meg honnan lett két pisztolyod?

- Szereztem. – mutatta a másikat.

- MenneteK kell, gyorsan! – sürgette az idegen őket. – Nemsokára katonák özönlik el ezt a részt. Fussatok!

- Nem megyek el Viktória nélkül! – jelentette ki nyomatékosan és visszaroht a patikába.

- Erre nincs idő! – kiáltotta a hang.

- Neked nincs, nekem van. – válaszolta Scott, ahogy berontott az ajtón, s Viki megijedt tőle, de mikor látta, hogy ki lépett be megnyugodott. – Gyere, sietnünk kell!

- Miért? – kérdezte, mikor a fiú ölbe vette. – Jó, ez hülye kérdés volt, menjünk!

- Menjünk!

Kiléptek az ajtón, s már rohantak is tovább. Vereb ott nézelődött figyelte a környéket és lábdobogás hallatszott, halk volt, de hallatszott. Égett a tűz és recsegték a közelben égő épület deszkái, de akkor is hallatszott, hogy közelednek.

- Takarodjunk innen!

Tovább futottak a Széchényi úton, míg elérték a sétálóutcát. Ott se néztek szét az úttesten, hogy jön a valami, vagy valaki, mert remélték, hogy nem jön. Nem volt elég idejük. Ahogy rohantak lövéseket hallottak több helyről is. Elérték a sétálóutcát, és mikor Zoli hátranézett meglátta a közeledő katonákat, akik mögöttük rohantak ezerrel, mint a dühös vad, hogy felnyársalja áldozatát. Épp hogy elérték a legközelebbi úthoz, mely a buszállomáshoz vezetett, löni kezdtek rájuk. Alig kanyarodtak be az útra, az ellenség már a közelükben járt.

- Itt forduljunk el balra! Ha egyenesen megyünk, biztosan idő előtt meglátnak. – javasolta McBayer.

- Helyes.

Lábuk alatt gyorsan haladt a talaj, de ők is fáradni kezdtek. Vereb a nagy AK-val, míg Scott a lányt hurcolva, s egyre lassabban haladtak. Még időben értek fel a legközelebbi lépcsőhöz, mely a buszállomáshoz vezetett. A házak itt is halottnak tündek, főleg a benne lévő emberekkel együtt. Néhány jármű épen állt, de többségüket felrobbantották. Rengeteg felnőtt és gyerek holttest feküdt a földön.

Nem vártak semmire ahogy tudtak, úgy repültek fel a lépcsőn. Az egyik oldalon valami iskola szerű építmény helyezkedett el, ami valójában talán kollégium volt, s egyben ebédlő is. A másik oldalt egy másik magas épület emelkedett, s mindkettő sárga színét csak a vér mocskolta be. Tudták, hogy utol fogják érni őket, ezért Zoli hátranézett, pont időben, mert az egyik katona már feltűnt a lépcső alján, s rálőtt. Nem találta el a harcost, de az ijedtében visszaugrott a fal mögé. Addig felértek a lépcsőn, s Vereb leadott még egy sorozatot, majd újratöltötte a hasznos eszközét.

- Gyerünk, gyerünk! Ne szakadjunk le egymástól! – mondta McBayer.

- Nem fogok, csak vidd a lányt, én fedezlek!

- Oké.

Egy nagy térre jutottak, s ahogy felértek a lépcsőn a placc másik oldalán egy kicsit arrébb megint lépcső vezetett fel, mellette boltok és egy emeletes házak, melynek földszintjén, a téren egy önkiszolgáló étterem állt. Balra és jobbra egy-egy út vezetett, de balra az út másik oldalán helyezkedett el a buszállomás, ahová szintén egy feljáró vezetett fel. Egy szökőkút, s néhány kisebb bódé állt még e helyen, s a lépcső mentén három méter magas fal emelkedett, ahol egy kutyák számára épített játszótér helyezkedett el.

Felfutottak a feljáraton és egyenesen a mentek tovább. Bal oldalt feküdt a kutyáknak épített terület, néhány fenyővel díszítve. A másik oldalon a buszállomás helyezkedett el. Már távolról látszódott, hogy baj van ott is, mert az egyik busz átszakította a korlátot és lezuhant, s most egy emelettel lejjebb égett. Azért egy emelettel, mert a buszállomás egy mesterségesen létrehozott emelvényen nyugodott, s a busz onnan szédült le. Két oldalt két méter magas fal övezte a széles járdát, s két méterrel feljebb helyezkedett el az állomás is.

- Remek! Nem hinném, hogy lesz ép buszunk.

- Még nincs minden veszve. – közölte Vereb. – Gyerünk, ne álljatok meg! – intett a másiknak, aki egy pillanatra megtorpant.

Nézte a hatalmas járművet, ahogyan ég, s a tűz vörös lángjai is a kegyetlenséget és a halál közeledtét jelezték. Ropogott a tűz, felemésztett mindent, az emberek testét visszaalakította porrá és hamuvá. Már nem lehetett felismerni a járgányt, hogy nem is olyan rég, milyen céghez tartozott. Míg Scott a lángnyelveket nézte Viktóriával együtt, addig Zoli észrevette, hogy nem tudnak átmenni sehol sem, mert beomlott és leomlott az egész építmény, nemcsak ez a része. Mindez egy pillanat alatt történt, nem is várhattak volna sokáig, mert a katonák a nyomukban voltak. Vereb megfordult és a járdát körülölelő falra pillanatot, annak is a tetejére, majd feldobta a puskáját és felmászott.

- Gyerünk, nincs időnk! Gyertek, majd segíték! – intett nekik a fiú, s McBayer feladta a lányt, majd ő maga is felmászott. Az egyik visszavette a fegyverét, a másik ölbe kapta a csajt, s már mentek is tovább.

- Látsz valahol katonákat? – kérdezte Viki.

- Egyelőre nem, de a buszunkat már látom. Futás!

Egy kör alakú útrészhez értek, amin belül feküdt az állomás maga. Közepén egy épület foglalt helyet, a pályaudvar peremén pedig felül betontömbök védték a várakozó utasokat... eredetileg az esőtől. Most azonban több részen is le volt omolva ez a plafon, maga alá temetve számos embert, akik a romok alatt lelték szörnyű halálukat. Mindenkit lemészároltak, nem maradt életben senki. Vereb odavezette őket a kiszemelt buszhoz, amit a négyes megálló alatt volt (a pályaudvaron körbe összesen tizenegy helyezkedett el). Mikor siettek, de azért szétnéztek, s azt hitték, csak hullák százait látják, s alvadt vérükön még megcsillan a napfény. Lényegében igazuk volt, csak hogy nem teljesen. Mikor felszálltak a buszra Vereb a vezetőülésből kiszabadította a sofőrt, aki már nem élt, mert több lövést is kapott. Levitte a buszról, s beült a vezetőülésbe.

- Jobb, ha mielőbb eltűnünk. – indította be a buszt.

Scott leültette a lányt egy szabad helyre, s a buszban az volt a szerencse, hogy még senki sem szállt fel, így nem volt annyira véres és bűdös a jármű. Mikor a fiú leültette a nőt, megpillantott valakit, aki az egyik tartóoszlop alatt feküdt a többi halott között, de még élt. Kezét a busz felé nyújtotta, másként nem tudott jelezni.

- Még ne menj sehova! – szólt McBayer, s lerohant a buszról.

- Mit csinálsz? Nem várhatunk! – ordított Zoli, mert az egyik katona megtalálta őket, s odalentről löni kezdett rájuk. Erre a sofőr tolatni kezdett a busszal, még az volt a szerencse, hogy mögötte nem állt semmiféle más jármű. – Siess!

Scott nem kérdezett semmit a sebesült nőtől, felkapta, s rohant a busz felé. Fekete haja csupa por volt, sötét színű ruháját pedig vér és törmelék „díszítette”. Valahol a mellkasába kaphatta a lövést, de az volt a fontos, hogy még élt. Felugrott vele a buszra, s gyorsan leültette egy másik helyre Viki mellett lévő másik ülésre.

- Maradj nyugton. Nem lesz semmi baj, remélem. – szolt McBayer a fiatal nőhöz, aki nem volt több mint tizennyolc.

Ahogy Vereb tolatott, a másik odament mellé, s bezárta az ajtót. Hirtelen megállt a busz, mert nekimentek egy másik gépnek, de csak az oldalát súrolták, sikerült továbbmenniük.

- Milyen szar egy ilyen buszt vezetni! – mérgelődött Zoli.

- Elhiszem. Hogyan fedezzelek?

- Honnan tudjam? Találj ki valamit! Én most vezetek vagy mi a szösz!

- Rendben, add ezt ide! – vette el mellőle az AK-t, s odatette helyette az egyik pisztolyát.

Addigra már kitolattak az utcára, sikeresen megfordultak és elindultak valamilyen irányba. Az út lefelé lejtett, s ők mentek, ahogy csak tudtak. McBayer kinyitotta az ajtót, s egyik kezében a puskát tartotta lövésre készen, a másikkal kapaszkodott. Az akciófilmek megszokott stílusát próbálta alakítani.

- Vigyázat, kanyar! – jelezte Vereb, s balra kanyarodott, úgy, hogy Scott hátraesett, s leült a lépcsőre.

- Ez még nekem nem megy!

- Nekem sem! Ááááá! – hajolt le Vereb, mert oldalról katonák vették tűz alá a buszt, de a sofőr beleadott mindent. Az üveg csak úgy ropogott, mikor a töltények áthatoltak rajta. A jármű elkanyarodott egy bonyolult elágazásnál, melynek baloldalán egy óriási templomféle építmény álldogált állt. Jobbra fordultak, s mentek tovább. A lámpa a megszokott piros volt, de nem törődtek vele, még jobban gyorsították a buszt. Veszélyhelyzetben senki sem törődött volna ilyesmivel. Ekkor azonban az autóbuszon rengeteg lyuk volt, szétlóttek mindent, amit csak lehetett.

- Azok a büdös disznók! Hogy basszák meg! – káromkodott Vereb.

- Mindegy, hogy hová megyünk, csak minél rövidebb idő alatt tűnjünk el innen! – közölte a másik, mikor már majdnem átértek a piroson.

- Én megteszek mindent, de... - rálépett a fékre, s McBayer majdnem átrepült az ablakon, olyan hirtelen álltak meg. – Húha!

Nem véletlenül állt meg. Egy szép méretes tank állta el az útjukat, körbe pedig katonák szegezték fegyverüket a buszra. Nem lóttek, de nagyon szerettek volna, pedig kétszáz méterre voltak a busztól. Alig hagyták el a lámpát, de ott álltak a kereszteződésben.

- Nem hiszem, hogy meg fognak várni minket. – húzódott Zoli hátra a székben, s tolatni kezdett, majd lefordult balra, de nem ment sokáig, csak, hogy takarásban legyenek, majd megállt.

- Mi van?

- Nem tudom.

- Add ide a fegyvert! – kapta ki McBayer kezéből a fegyvert, s leugrott a buszról.

- Hova méész?

- Kinyírom őket!

- Megőrültél, mindenféle katonák vannak! – felelte neki a fiú, de Vereb vissza is ugrott, mert hátulról löni kezdtek. Gyorsan Scott rálépett a gázra, s a busz olyan bűdös és koszos füstöt lökött ki magából, ha a katonák fulladozni kezdtek. – Na, mi nem tetszik? Bezzeg most nem szól hozzánk az a hülye izé. Miért nem szólsz már?!

Tolatni kezdtek, s ismét a kereszteződésben találták magukat. McBayer nem szarozott sokat egyenesen a páncélos felé vette az irányt.

- És még én vagyok a hülye? – álmélkodott Vereb, de észhez kapott, s löni kezdte az előttük lévő katonákat, akik közül most egyik sem lőtt, észrevették, hogy nincs is náluk fegyver. Zoli azonban nem törődött ezzel megsorozta a bakákat, akik közül többen hanyatt vágódtak. Az egyik a busz elé állt, de McBayer nem tért ki előle, az pedig nem ugrott el, s felkenődött a szélvédőre.

- A kurva életbe! Baszódj meg! – ordított Scott, mert nem látott semmit, csupa vér lett az ablak. Bekapcsolta az ablaktörlőt, s pillanatok alatt tiszta lett a kép. – Még egy ilyen és megölöm azt a sok faszt!

A busz egyenesen haladt, az út is nyílegyenesen haladt, majd elszáguldottak a tank mellett, ami meg sem mozdult. Robogtak ezerrel, mint az örült, de le kellett lassítaniuk, mert mindenféle autók heverték szanaszét az úton. Kanyarogtak össze-vissza, majd a közeledő négsávós útra tértek át, s mindig abban a sávban mentek, amelyen a legkevesebb roncs hevert.

- Nemsokára kiérünk innen. – mondta Scott, de ezután egy fényes sugár csapódott be előttük néhány kilométernyire a földbe, s eltűntetett mindent azon a részen. Majd egy másik, immár működő tank lőtt rájuk, s lövedék előttük suhant el, s egy házat rombolt le. Az úttól balra fekvő részen már nem házak, csak a puszta és sivár anyaföld látszott, mivel a sugár elpusztított mindent.

- A rohadt anyátokat! – mérgeződött a sofőr. Nemsokára egy lerombolt épület maradványai zárták le az utat, s McBayer lefékezett keresztbeállt az úton. Nekiment két roncsnak is, ez pedig nagyot lökött a buszon. – Most merre?

- Le innen! Vigyük a lányokat! – kapta föl az egyik sérültet Zoli, Viktóriát pedig Scotty kapta fel. Mindkettejüket levitték a buszról, s a romok közé cipelték őket egy biztonságosnak tűnő helyre. Három oldalt még álltak a falak, a negyedik meg bejáratként szolgált. Letették őket, s ismét kézbe vették a fegyvereket. Kikecmeregtek a romok közül, s látták, hogy a tank feléjük fordította a tornyát. Mindketten megrémültek, a félelem teljesen behálózta őket, s reszketni kezdtek. Nem voltak képzett katonák, ám nagyon aggódtak. Vissza akartak fordulni, de már késő volt. A harckocsi lőtt, s a busz darabjaira szállt szét, a lökéshullám pedig visszalökte őket. Repültek egy kicsit, majd a kemény romokra estek, ami igen fájdalmas érzést keltett.

- Hogy az a kibaszott... - állt fel nehezen Scott, s a fekete buszt nézte. – Remek, ááááááááúúú! – fogta a hátán, mert nagyon fájt az esés miatt. Zoli is feltápászkodott, majd egy robbanást hallottak. McBayer kinézett a romok közül, úgy érezte, mindegy már, hogy

mi lesz velük, valószínűleg meghalnak, de mikor kipillantott meglátta a tankot, kicsit le-
robbant állapotban, ugyanis felrobbantották. Először nem is hitt a szemének, csak mikor
jobban megnézte, akkor látta csak, hogy három ember ugrál tankon. De nem is emberek,
hanem még kamaszok voltak. Rögtön felismerte a három fiút: Lacit, Rolandot és Petit.

- Te jószágos ég? Pillanatok alatt kommandósokká váltak? – álmélkodott Scott.

- Miért, mi van? Kik azok? – jött oda Vereb is, de csak bámulta, amint a tank roncsain
ugrálnak mindhárman. Egy dzsip is állt mellettük, valószínűleg azzal jöttek. Leugrottak a
tankról, s beültek a kocsiba, majd az égő busz felé vették az irányt, amelyből fekete füst
szállt fel, melyet a szél nem űzött szét az égen, hagyta, hogy szálljon.

Megálltak a busz mellett, s akkor már a másik kettő is előbújt.

- Jól vagytok? Mondtam, hogy velünk kellett volna jönnötök. Jobb, ha eltűnünk innen
végleg. – szólt Roland.

- Benne vagyok. De előbb segítetek behozni a két sebesültet. – közölte McBayer.

- Kettőt? – kérdezte Redele.

- Igen, tudod, nem mindenkit sikerült megölniük. Gyere. – intett a fiú, s elindult a csajok
felé. Viktóriát ölbe kapta, aki nem lökte el magától, hanem a lehető legjobban hozzábújt.
Peti a másik sérültet cipelte a kocsiba. A terepjáró hátulsó részébe tették a lányokat, a
hátsó két székre. Majd mindannyian beszálltak és elindultak a sötét színű tank marad-
ványai felé.

- Talán soha nem fogjuk megtudni mi történt itt. – nézett a távolba Laci.

- Dehogynem. Ki fogjuk deríteni az igazságot! Ki kell derítenünk, főleg, ha az egész
országot megtámadták. – szólt Mata. – Olyan zúzást rendezünk, amelyet még nem látott a
világ.

- És mi van Andornakkal?

- Szerintem azt is elpusztították. – felelte Peti.

- Nem hinném. – válaszolta Zoli.

A dzsip elért egy vasúti átjárót, majd áthaladtak rajta, s jobbra kanyarodtak. A roncsok
között jobbra-balra kacsáztak, kénytelenek voltak lassan haladni. Néhány perc múlva már
a közeli falu határában voltak, amely Eger után következett száz méterrel. Nagy távolság
volt köztük. Itt is a kocsik az árkokban pihentek, fákkal ölelkeztek vagy kapukat ronc-
soltak szét. Az úton kevesen voltak, de sehol nem láttak már egyetlen egy katonát sem.

- Nem tudom, mi van. – nézett körbe Redele a robogó autóban.

- Innen is elűzték az embereket, de nem pusztították el. – vélte Roland.

- Igaz, sehol senki. De akkor most megmenekültünk? – érdeklődött Szuromi.

- Gőzöm sincs. Hálózat még itt sincs. – nézett Zoli a mobiljára.

- Kiértetek a veszélyes zónából. – hallatszódott a hang, melyet most is mindannyian hal-
lottak.

- Most már elárulhatnád ki vagy! – szólt rá McBayer. – Amikor veszélyben voltunk nem
segítettél, csak hallgattál.

- Sajnálom, az ellenség megnehezítette a dolgomat. Várjatok egy kicsit.

- Mire? – kérdezte Redele, majd kis szünet után ismét. – Hé baker, mire?

- Itt vagyok. – jött elő az egyik ház mögül az idegen. Közel egy méter nyolcvan volt, hosszú, fekete hajú és barna szemű. Izmos és erősnek tűnt, s talpig sötétszürke öltözetben állt előttük. Haja hosszú tincsekbe volt összefogva, kezén pedig egy elég modern szerkezet. – Ezt keresik. Azért támadtak erre a városra, mert itt bújtam meg. Valaki elárult nekik.

- Hát ez szép! Mégis mit képzelsz, ki vagy te? – mérgelődött Redele, míg a többiek csöndben ültek.

- Azért elpusztítasz egy várost, azért a semmiért, mit képzelsz magadról! – ordította Szuromi.

- Hogy mit képzelek? – harsant fel az ember mély és irtó komoly hangja. – Azért hoztam el ezt a szerkezetet – mutatott a kezén lévő műszerre – hogy megmentsem mindannyitok életét! Hogy megmentsem a földeteket! Ez a kis szar fegyver képes elpusztítani egy egész kontinenst! Ez a kis szar! Ez a semmi! Most itt vannak! És ha nem rejtőzünk el valahol, megölnék minket, és elpusztítanak itt mindent, úgy, hogy a földdel teszik egyelővé! Nincs más megoldás! Menekülnünk kell! Most!

- Ebben lehet valami. – vélte Laci.

- Nem hinném, hogy ennyi miatt ne ölnének meg minket is, vagy mi! Tűnés innen! – szölt Redele.

- Ha nem mennénk el, megölnének. Ez biztos.

- Számít?

- Igenis számít! – szölt Vereb. – Taposs a gázra Mata!

A dzsip kerekei gyorsan pörögni kezdtek, a motor felzúgott, s már mentek is. Őket az idegen követte, egy szép hatalmas fekete motorral. Egymás mellett haladtak az üres utcákon, s megpróbálták elbújni az ellenség elől, mely fenyegette az egész kontinenst, az egész világot, habár azt sem tudták mit védenek, vagy kik ellen harcoltak. Tudták, hogy az igazság mellettük áll és ezért menekülniük kell.

Scott McBayer

2003. augusztus 10. körül.